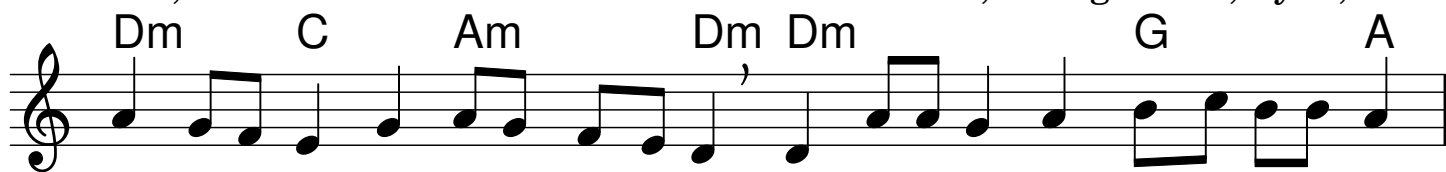

Az erős Isten, uraknak Ura

Az igazi hálaáldozat

Marot K., 1496–1544

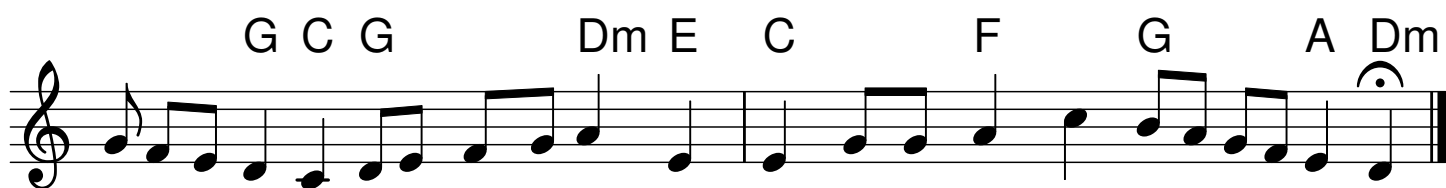
50. zsoltár, Bourgeois L., Lyon, 1547

1. Az e-rős Is-ten, uraknak Ura, Szól és e föl-det mind e-lőhívja,

Tá-madatról és napenyészetről, Nagy szépséggel a Sion hegyéről

Eljő az Is-ten ő fényességé-ben, Semmit el nem hallgat í-téletében.

2. Emésztő tűz mégyen ő előtte, Nagy forgó szélvész lészen körüle; Szólítja az eget és a földet, Hogy megítélje minden ő népét, Mondván: gyűjtsétek ide a híveket, Kik áldozattal vették kötésemet!

3. Az egek hirdetik igazságát Az Istennek, mert ítél igazat. Én népem, hallgasd meg, szólok neked, Mert bizonysgot teszek ellened, Én tenéked erős Istened vagyok, Áldozatiddal keveset gondolok.

4-5. — — —

6. Szükségben tőlem segítséget kérj, Én megsegítlek, hogy engem dicsérj! A gonosznak mond Isten: de mire Vészed törvényem a te nyelvedre? Kötésem szájjal vallod, de gyűlölöd Intésemet, és ígémet megveted.

7. És mikoron a lopót te látod, Együtt futsz véle, dolgát javallod; A paráznákkal örömet mulatsz, Rossz társaságnak gyakran helyet adsz; Szájaddal szólasz nagy sok gonoszságot, Nyelveddel szerzesz sok háborúságot.

8. Leülsz és atyádfiát megszólod, Az anyád fiát is rágalmazod; Ezt míveled, de én csak hallgatok. Azt véled, én is csak olyan vagyok, Mint szintén te, de téged előveszlek, És szemlátomást bűnödről megfeddlek.

9. Ezt mostan eszetekbe vegyétek, Kik az Istenről elfelejtkeztek, Hogy mentség nélkül el ne rántsalak! Az becsül engem, aki hálát ad; Mond Isten: az ily ember jár jó úton, És segedelmem néki jelen vagyok!